

SZAUNA

SZAUNA

Sötét.

Csend.

Valahol csepeg a víz.

Női kuncogás a távolból. Majd megint csend.

Még mindig sötét.

Csepeg a víz.

Egyszeriben éles fény gyullad. Teljesen megvilágít és elvakít minket. Egy pillanatig semmit sem látunk. Aztán megjelenik a szaunánk. Régi, kopott, és egy kicsit már esik szét. A múlt század hetvenes éveiben épült. Ebből az időből származik egyszerű berendezése is. Van itt izzasztó, zuhanyzók, kinti medence, pihenőszoba nyugágyakkal.

Látjuk a szaunásnőt, ahogy a szaunában takarít. Majd távozik.

ŐSZ

Már megint a mi kis szaunánkban ülünk a Cseh Paradicsomban, izzasztjuk a testünket és a lelkünket. Kint ősz van.

Az, amelyik egész életében a karácsonyfadíszgyárban dolgozik, és nyugdíjba készül, kinyitja a szauna izzasztójának ajtaját, és leül a padra.

Az, amelyik tanár, és tavaly egy balesetben meghalt a felesége, szintén kinyitja az izzasztó ajtaját, és leül a padra. Teljes csendben ül, és izzad.

Az, amelyik taxis, kinyitja az izzasztó ajtaját, körbenéz, leül a padra, és azt mondja:

– Mint a kupiban.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Ja, csak innen hiányoznak a prostik.

Az, amelyik taxis, a legmelegebb helyre ül, a kályhával szemben, ahova mindig, és ahol senki más nem tűr meg. Ránéz a másik kettőre, és azt mondja:

– Hogyhogy? Én látok két kurvát!

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Én meg látok egy harmadikat.

– Hallod, ezt tartsd meg magadnak, jó?!

– Te kezdted.

– Na ja, végül is igazad van. A kurva az kurva, ugyebár. A fő, hogy nem csaljuk meg egymást.

– Mintha lenne választásunk, ugyebár.

Mind felnevetnek, és izzadnak tovább.

– A fő, hogy lezuhanyoztál-e.

– Jössz folyton ezzel a higiéniával, olyan vagy, mint az asszony.

– Hallod, ismerlek, hírhedt disznó vagy. A szauna, az egy szentély, ide megmosakodva járunk.

Az, amelyik tűzoltó, és emberéleteket ment, szétcsapja az izzasztó ajtaját, felpattan közvetlenül a hőmérő mellé, ahol mindig ül, ránéz, és azt mondja:

– Kilencvenhat. Ja, ja, ja, úgy kell nekünk. Megint szépen megoldoztatjuk magunkat. Szevasztok, fiúk!

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Lezuhanyoztál?

– Ja... Persze.

– Na, de tényleg. Te is hírhedt disznó vagy. Aki nem mosakodott meg, annak semmi keresnivalója a szaunában!

– Persze, serif.

Az, amelyik taxis, azt mondja:

– Hallod, mi volt ma az a baleset Vesben? Az, amelyik tűzoltó és emberéleteket ment, azt mondja:

– Nem tudom. Kiderítem. Szabadnapos voltam.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Állítólag egy Octavia volt.

Az, amelyik taxis, azt mondja:

– Fabia volt.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Te vagy a Fabia, Octavia volt.

– De azt mondták, hogy Fabia!

– Octavia volt, tutira, bazmeg.

– Szerintem Fabia volt. Állítólag metálkék.

– Ja, kék volt. De Octavia.

– Fabia.

– Mondom, hogy Octavia volt, bazmeg.

– Fabia.

– A szart, Octavia volt! Frontális ütközés egy teherautóval, halálos!

– Szerintem Fabia volt.

– Veled aztán nem könnyű. Ott voltál?

– Nem.

– Na látod.

– Mert te ott voltál?

– Hát nem.

– Na látod.

– De azt mondták, hogy egy Octavia volt.

– Mégis ki?

– Egy fazon, aki arra ment, az mondta.

– Nekem meg egy másik azt mondta, hogy egy Fabia ment bele abba a teherautóba.

– Jesszus, veled aztán nem könnyű. Mit veszekszel folyton?

– Te veszekszel.

– Hallod, te nem tudod, milyen kocsi volt az? Mégiscsak tűzoltó vagy, neked tudnod kell.

Az, amelyik tűzoltó, azt mondja:

– Mondom: nem tudom. Kiderítem. Szabadnapos voltam. Fát aprítottam télre.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– És biztonságos autók ezek a Fabiák és Octaviák?

Az, amelyik tűzoltó, azt mondja:

– Biztonságosak... Ez nem olyan könnyű. Én azt tudom, hogy amikor frontális ütközéshez megyek, és azt látom, hogy mozognak a lábak, akkor tudom, hogy az egy jó autó. Vagy hogy annak az embernek mázlija volt. Ha a lábak nem mozognak, akkor tudom, hogy az nem egy jó autó. Vagy hogy annak az embernek nem volt mázlija.

Az, amelyiknek tavaly egy balesetben meghalt a felesége, azt mondja:

– Ez szörnyű, ahogy ezek az emberek hajtanak manapság.

Az, amelyik taxis, és korábban autósiskolája volt, ránéz, és azt mondja:

– Hát rám ne nézz, én nem tehetek róla, hogy az ember úgy hajtanak, mint a barmok.

Az, amelyiknek tavaly meghalt a felesége, ránéz, bólint, és nem mond semmit.

Az, amelyik taxis, még egyszer ránéz, és azt mondja:

– Bocs, tudom, hogy nálad az asszony, klassz asszony volt.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Az volt hát. Mind bőgtünk miatta.

Az, amelyiknek tavaly meghalt a felesége, ránéz, és nem mond semmit.

Az, amelyik taxis, azt mondja:

– Az emberek feléne megtiltanám, hogy autót vezessen, az emberek úgy hajtanak, mint a barmok.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Mert az emberek barmok. Vedd csak a háborúkat. Az összes válságot. Ha az emberek nem lennének barmok, csodálatos lenne a világ. Minden összhangban lenne, érted? Poézisben. Érted?

– Értem. De valószínűleg inkább csak félig.

– Zöldmindegy. Ha olvasnál könyveket, értenéd.

– De emberek nélkül se működne a világ, ugyebár.

– De barmok nélkül jobb lenne a világ.

– Ja, persze. Mondjuk nélküled, ugyebár, a süket dumád nélkül. Hogy te miért nem mentél valami filozófát vagy mit tanulni, ember?

– A kommunisták nem hagyták. Azért csinálok karácsonyfadíszeket, de legalább az egész világot ellátjuk velül, szóval... Az egész zöldmindegy már.

– Ja, persze, a kommunisták, mindenki mindent rájuk fog.

– De neked nem kell rájuk fognod, ugyebár, te magad is kommunista voltál.

– Mert muszáj volt.

– Persze.

– Nem lehet mindenki disszidens, ugyebár, ráadásul most megint divatos kommunistának és nem disszidensnek lenni.

– Ezt a divatot nyomd föl magadnak! Meg amúgy is, te dumálsz itt folyton, nem én. Én gondolkozom. Legtöbbször saját magamról.

– Hallod, nincs harag, barátom. Hisz mind barmok vagyunk egy kicsit.

Aztán egy pillanatig csend van, csepeg rólunk az izzadság, és pattog a tűz a kályhában.

Az, amelyik tűzoltóként dolgozik, feláll, ránéz a hőmérőre, és azt mondja:

– Kilencvenhét! Megint szépen megdolgoztatjuk magunkat. Ja, ja, ja! Úgy kell nekünk. Egyszeriben kinyílik az ajtó, és mind a szaunában vagyunk. Az jön, amelyik biztosítást árul.

Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszből. Az, amelyik kutyaakaját fuvaroz.

Az, amelyik a női szervek doktora. Az, amelyik a legfiatalabb.

Az, amelyik autókat árul.

Az, amelyik adatokat elemez az irodában.

Végül az is, amelyik nem lát. Az, amelyik doktor, kezét nyújt neki, és odavezeti a helyére. Mindegyikünknek megvan itt a fix helye.

Csak a kályhával szembeni sarokban nem akar ülni senki, ott bekrepálnánk.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– A feleségem szeret, jó hogy. Nekem főleg az tetszik, hogy olyan hallgatag. Nekem olyan mázlim volt, mi már minden fontosat elmondtunk egymásnak az első közös évünk alatt. Most már nem kell mondanunk egymásnak semmit. Hazajön, bezárja magát a nappaliba, körberakja magát gyertyákkal, meggyújtja őket, és becsukja a szemét. Én meg a köny-

hában bekapcsolom a tévét. Vagy olvasok. Mások veszekszenek, ordibálnak egymással, mi meg szépen hallgatunk. Aztán mindig eszünk valami finomat. Ahogy ő főz, az se rossz.

Az, amelyik nem lát, és zongorát hangol, azt mondja:

– Az én feleségem folyton beszélgetni akar.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Hallod, akkor találjál neki valakit, nem? Valami nyanyát, hogy beszélgessen vele, hogy nyugtod legyen.

– De hisz én szeretek vele beszélgetni.

– Ja, és miről?

– Hát hogy hol volt, mit csinált, mit olvasott, mit látott, mi történt vele.

– Hogy mi történt vele?

– Ja, hogy vannak a gyerekek meg ilyesmik.

– Hallod, én is szeretek beszélgetni. De férfakkal. Itt a szaunában. Az asszonnyal már mindent rég elmondtunk egymásnak. Arra elég volt egy év. Most szépen együtt hallgatunk, el se tudjátok képzelni, milyen szép is az.

Az, amelyik a legfiatalabb közülünk, amelyiknek a vesszője még az útja elején áll, és az első sebeket gyűjti rá, és egy autógyárban dolgozik, azt mondja:

– Egy idősebb csajjal nyomulok most, harminc lesz. Elvált, free, laza. Reggel kinyitom a fürdőszobaszekrényét, és egy halom fogkefét látok egy pohárban. Mondom, fasza, szeret fogat mosni, hát az egészséges, az higiénikus, én is mosok fogat, én is higiénikus vagyok. Csakhogy ő az expasijai után tartogatja őket, akik nála laktak, nála aludtak. Emlékbe tette el a fogkeféjüket, mint valami trófeát.

Az, amelyik a városunkban a női szervek doktora, és a legidősebb, legtapasztaltabb és legnyugodtabb közülünk, azt mondja:

– Vannak ilyen esetek.

– De ez azért egy kicsit kemény, nem? Ez nem normális, nem? Ez nem higiénikus, vagy de?

– Szenvedélyesen csinálja?

– Ja.

– Az a lényeg. Ha nincs benne szexvédély, akkor baj van. Akár a szexszel, akár a fogkefével. Hogy higiénikus-e, vagy sem, az nem olyan lényeges. A szex ugyanis alapjában véve nem túl higiénikus. Nem is lehetne az, azok a nedvek, az a természet. A természet pedig mocskos. A mocskos viszont egészséges, és ezt orvosként mondom nektek.

Az, amelyik taxis, odafordul ahhoz, amelyik most készül nyugdíjba, és azt mondja:

– Na látod, te meg idegesítesz itt folyton a higiéniával.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Csakhogy mocskos és mocskos között különbség van, és kész. A szauna bejáratánál egyértelműen ki van írva, hogy zuhanyozz le, mielőtt idetolod a képed.

Az, amelyik a legfiatalabb, azt mondja:

– Pontosan, a szaunában mind higiénikusak vagyunk.

Az, amelyik taxis, odafordul ahhoz, amelyiknek meghalt a felesége, és azt mondja:

– Hallod, én mindenkit megtanítottam, hogyan kell helyesen vezetni, hogy legyenek figyelmesek, csak éppen le kellett lépnem taxizni, hogy be ne dilizsek a nagy figyelmességre tanítástól, én nem tehetek róla, hogy az emberek hülyülnek, és Monte Carlóban érzik magukat a kormánynál, tök mindegy, hogy nők vagy férfiak, csak öldöklük egymást, én nem tehetek róla, hogy az emberek barmok.

Az, amelyiknek tavaly meghalt a felesége, feláll, hogy lehűtse magát. Többen is vele tartunk.

Az, amelyik nyugdíjba készül, tovább izzad, és néz az után, amelyiknek meghalt a felesége, és azt mondja:

– Ennek a felesége, az tényleg igazán gyönyörű nő volt. Én attól félek, hogy sose heveri ki, hogy egyszer bedobja a törölközőt.

Az, amelyik taxis, szintén tovább izzad, és azt mondja:

– Miért dobná be?

– Hát, szerintem bedobja.

– Kiheveri, mindenkire vár még egy-egy cicus, aki befizeti a körhintára.

– Körhintára?

- Hát unga-bunga, kufirc, hancúr, csöcsörészés, folyton ugyanaz, mint a körhintán, nem? Csak vigyázz, hogy ki ne csússzon a talaj a lábad alól, és egyel több fattyú legyen itt.
 - Hogy úgy. Nem, nem, szerintem ő hamarosan bedobja a törölközőt. Ő egy érzékeny és művelt ember. Ő nem olyan barom, mint mi. Ő tanár.
 - Na de kérlek. Minek dobná be?
 - Ennek a felesége, az tényleg igazán gyönyörű nő volt.
 - Ja, az volt.
 - Ahogy az járt, tudod, az olyan szép volt. Szép volt a csípője. Nem túl széles, inkább egy kicsit keskeny. De szép íves.
 - Széles volt az.
 - Nem, pont hogy nem. Vékony volt. A melle is kicsi volt, éppen tenyérbe való.
 - Pedig széles volt a csípője.
 - Hülyeség. Keskeny volt. Ne veszekedj folyton!
 - Te veszekszel. Amúgy is, honnan tudod, milyen volt a melle?
 - Hát... Egy időben kicsit barátkoztunk...
 - Ja?
 - Mármint korábban, természetesen, régen.
 - Ja, tényleg? És jó volt?
 - Jó. De ne mondd el neki.
- Az, amelyik autókat árul nálunk, és horgászni jár, a pihenőszobában fekszik és lazít. Melléte a nyugágyon az fekszik, aki házakat, életeket és autókat biztosít, és azt mondja:
- Na, milyen volt a tengernél?
- A másik, amelyik autókat árul, azt mondja:
- Klassz.
 - Szóval két hét?
 - Ja.
 - Meleg volt?
 - Ja, délen van. Klassz volt így a szezonon kívül kiruccanni.
 - Nem egy hónapra mentetek?
 - Eredetileg de.
 - Elég volt két hét a parancsnokasszonnyal, mi?
 - Dehogysis, tök jó volt. De egy hónap túl sok lett volna.
 - És mit látsz most, ha becsukod a szemed?
 - Mármint?
 - Hát, ha becsukod a szemed, mit látsz?
 - Hát, mit... Sötétet.
 - Sötétet?
 - Sötétet. Ja, hogy úgy... Hát, a tengert látom. És halakat.
 - Te a parancsnokasszonnyal töltött két hét tenger után a tengert látod?
 - Ja.
 - Elég más dolgokat kéne látnod, ha két hétig a tengerparton hemperegtél egy nővel, nem? Hát mit szól ehhez a parancsnokasszonyod?
 - Ja, hogy úgy... Ja, persze, tök jó volt veled.
 - Hát, hallod, ezt már nem magyarázod ki, ebből már nem dumálsz ki magad, ez egy tesztkérdés, hogy mit látsz, amikor becsukod a szemed, ebből lehet tudni, hogy milyen volt, és hogy milyenben vagytok. Ezt már nem magyarázod ki azzal a tengerrel. Csak a parancsnokasszonyt nem zavarja-e ez, hogy neki tetszett-e ott.
 - Talán.
 - Mert az a legfontosabb. Nem az a fontos, hogy neked tetszik-e, mindig az a fontos, hogy a parancsnokasszonnyal tetszik-e. De a legfontosabb folyton rugalmasnak lenni.
 - Mi?
 - Kiegyenlíteni a nyomást. Rugalmasnak lenni.
 - Aha.
 - Én olyan rugalmas vagyok, mint az állat.
 - Tényleg?

– Ja. Múhogy nem megy. Rugalmasnak kell lenni. De ezt a tengert, amit parancsnok-asszonnyal töltött két hét tenger után látsz a szemed előtt, azt, barátom, már nem magyarázod ki. Az már kakukk. Már tudod, miben vagytok.

Egy perc múlva az izzasztóban az, amelyik tűzoltó, ránéz a hőmérőre, és azt mondja:

– Pont száz! Ja, ja, ja, így kell ezt. Csak semmi szarakodás.

Az, amelyik nem lát, azt mondja:

– A barátom, zongorahangoló és zenész, mint én, ő is vak, na, ez a barátom szörnyen szeret aludni. Ő azt mondja, hogy csak amikor alszik, akkor lát. Álmában lát.

Az, amelyik taxis, azt mondja:

– Egyszer volt egy vietnámi az autósuliban, kicsit idősebb fazon, harcolt anno abban a háborújukban, és amikor valami puffanást hallott, akár csak egy fingnyit is, vagy leesett valami, mondjuk egy üveg a mögötte levő ülésről, ő egyből bebújt a volán alá, mintha épp légitámadás érné Hanoit, jól össze is törtük miatta a kocsit, rálépett a fékre, hogy légitámadás van, a mögöttünk jövő ürge meg belénkszállt.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– A feleségem szeret, jó hogy. Még ha nem is beszélünk. Az ötvenedik születésnapomra egy sírhelyet kaptam tőle. Szép helyen van, az új temetőben, második sor, a napos részen. Szép helyem lesz, ha már nem leszek.

– Végül ki kellett szórnom azt a vietnámit, magyarázd el a biztosítónak, hogy van egy kuncaftod, aki túlélte a vietnami háborút, és néha befekszik a volán alá, nem magyarázod ki, hogy nem te tehetsz az ütközésről, hogy nincs időd rálépni a fékre és elhúzni a kormányt, mert te nem vagy olyan gyors, te nem vagy hős, mert nem voltál ott a vietnami háborúban, te csak a hülye Csehszlovák Néphadseregben voltál.

Mire a legfiatalabb közülünk, amelyik még csak most kezdi a balhéinkat, amiket még nem láthat előre, azt mondja:

– Egyszer láttam reggel a harmincasomat, ahogy felváltva azokkal a fogkefékkel mossa a fogát, a másik kezével közben a mellét simogatja, és nézi magát a tükörben. Aztán egyre lejjebb és lejjebb simogatja magát, és azt csinálja magának. Normális az ilyen? Én szerintem nem túl normális. Ez tényleg nem higiénikus.

A pihenőben az, aki országos bajnok volt asztaliteniszben, ledönti a nyugágyat, és azt mondja:

– Telihold lesz ma, megint nem fogok tudni elaludni, heh.

Mire az, aki kutyakaját fuvaroz az egész országban, mellédől, és azt mondja:

– Én mindig elalszok. De az asszony, az sose bír elaludni. Folyton forgolódik meg sóhajtozik, aztán elkezd böködni meg magyarázni: én nem tudok aludni, engem gyötör a hold, én aggódom, te meg nyugodtan alszol, téged semmi se aggaszt.

Az, amelyiknek tavaly meghalt a felesége, és most itt ülve meditál, az nem mond semmit.

Az, amelyik nem lát, azt mondja:

– Az én vak barátom azt állítja, hogy legszívesebben nonstop aludna. Hogy olyan jó látni a világot. Megértem.

Mire az, amelyiknek meghalt a felesége, azt mondja:

– Mert ő látott azelőtt?

– Soha. Születésétől fogva vak.

– És te láttál?

– Csak kissrácként.

Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszben, másodszor is elvált, egyedülálló, és azt állítja, hogy szörnyen elégedett, azt mondja:

– De hogy tudhatja, hogy álmában lát, ha sose látott, heh, hisz nem tudja, milyen látni.

Az, amelyik nem lát, azt mondja:

– Nem tudom. Egyszerűen lát álmában. Szóval simán átalussza az egész napot, mert nézni akar.

– Ez hülyeség, nem?

Mire az, amelyik a városunkban a női szervek doktora, azt mondja:

– Vannak ilyen esetek.

– Énszerintem ez egy hülyeség.

Az, amelyik taxis, azt mondja:

– Egész véletlenül, én egyszer megtanítottam autót vezetni egy vakot, mondjuk csak az egyik szemére volt vak, a lánya szúrta ki neki nyílvezzővel, amikor indiánosat játszottak, jól vezetett, de negyvenévesen szívrohamot kapott a kereszteződésben, megállt, az emberek dudáltak, mérgeződtek, de senki se ment oda, senki se nyitotta ki a kocsiját, senki se segített neki, két órán át ott ült a Kaufland előtti kereszteződésben, és mindenki kike-rülte, szörnyű, ahogyan egymással bánnak manapság az emberek.

Mire az, amelyiknek meghalt a felesége, azt mondja:

– És te látsz néha?

Az, amelyik nem lát, egyszerűen szörnyen felvihog. Mindannyian nézzük.

Az, amelyik taxis, azt mondja:

– Mit vihogsz úgy?

Az, amelyik nem lát, nem mond semmit, és továbbra is szörnyen vihog. Mindannyi-an nézzük.

– Na, mit vihogsz úgy?

Az, amelyik nem lát, kivihogja magát, és azt mondja:

– Én elmondanám, de úgyse hinnétek el nekem.

– Akkor igazán elmondhatnád, nem?

– Nem, nem. Nem lehet. Senki se hinné el, hogy én mit látok.

Közben az izzasztóban az, amelyik a totál legfiatalabb és mindig totál legfentebb ül, azt mondja:

– Nekem nem tűnik túl normálisnak az exfaszik fogkefét szopogatni. Ez nem higiénikus. Szóval eldöntöttem, hogy egyszer sem hagyhatom ott a fogkefemet a harmincasom-nál. Mindig hazaviszem magammal. Amúgy viszont tőkre rendben van, mindent végig-nyom. Olyan tapasztalt harmincas, nem egy hülye huszonéves.

Mire az, amelyik a városunkban a női szervek doktora, és mindig a kályha mellett ül a földön, azt mondja:

– Srácok, hogy ti mit összehordotok... Ez nem higiénikus. Nem bírom tovább. Mennem kell.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Ne menj még.

– Megyek.

– Izzadd ki magad előbb rendesen.

– Én már totál leizzadtam tőletek.

– Még nem folyik rólad a víz.

– A hülyeségeitektől folyik rólam a víz. Elegem volt. Nem bírom tovább.

Feláll, és elmegy lehűteni magát.

A medencénél ketten állnak közülünk, felnéznek a novemberi éjszaka egy szeletére, ame-lyen a telihold kószál, majd lenéznek a lábukra és a napjaink jólététől teli puffadt hasukra.

Mire az, amelyik biztosítást árul, és minket is mind egy szálíg biztosított a szaunában, meg persze a feleségünket, a gyerekünket, a kutyánkat, a lakásunkat, a házunkat és az au-tóunkat is, ásít egyet, és azt mondja:

– Már várom, hogy ma hazamenjek. A parancsnokasszony megígérte, hogy lefekteti a lá-nyunkat. Megiszunk két traminit, mindenki másat, kóstolgatjuk, iszogatunk. Aztán bele-vetjük magunkat.

Mire a másik, amelyik adatokat eleméz az irodában, majd az elemzés után mindennap lenyom biciklin ötven kilométert, azt mondja:

– Hát, én meg ellenkezőleg, azt remélem, hogy rögtön elalszok.

– Összebasztatok, mi?

Az, amelyik adatokat eleméz az irodában, nem mond semmit.

– Hát ja, rugalmasnak kell lenni.

Az, amelyik adatokat eleméz az irodában, nem mond semmit.

– Ki kell egyenlíteni a nyomást a parancsnokasszonyokkal. Rugalmasnak kell lenni a kap-solatban. Ezt magyarázom itt mindenkinek, de senki se hallgat rám. Senki se érti ezt itt.

Az, amelyik adatokat eleméz az irodában, nem mond semmit.

– Ha nem vagy rugalmas, neked lótték. A nők nem rugalmasak. Csak a férfiak azok. Ez egyszerűen így van beállítva a természetben.

Az, amelyik adatokat elemez az irodában, nem mond semmit.

– És a gyerekek tudják?

Az, amelyik adatokat elemez az irodában, nem mond semmit.

– Hát ja, a gyerekek mindig tudják, ha valami elbaszódik.

Az, amelyik adatokat elemez az irodában, nem mond semmit, és felnéz az égre.

Mire az, amelyik biztosítást árul, azt mondja:

– Akkor inkább aludj el.

– Iszok két sört, beveszek két altatót, és elalszok, csak nem lesz semmi duma.

– Bazmeg, én a múltkor belealudtam a parancsnokasszonyba.

– A parancsnokasszonyba?

– Ja.

– Nem kéne tizenhat órát melóznod.

– Rég nem melózok annyit. Háromnegyed órát lenyomunk szépen a kanapén, mire egyszer csak úgy érzem, hogy menten elalszok. Úgyhogy hanyatt fekszek, a parancsnokasszony rám ül. Jól van, mondom, egy kis sétagalopp, nem kell folyton a férfinak gürcölnie, ugyebár, elég, ha a melóban nyomja, hogy a parancsnokasszony otthon maradjon semmire. Csakhogy normálisan bealudtam. Ő meg a reggelinél mérgesen teszi az asztalra a tojást, és azt mondja, te tegnap elaludtál, szépen vagyunk. A lányunk néz minket, én meg őt nézem. A lányunk mondja, apu, én is elaludtam tegnap. Egész éjjel aludtam. Megsimogatom, és megdicsérem, hogy ez így van jól, hiszen a kislányoknak este aludniuk kell. A parancsnokasszony járkál körülöttem, szikrát szór a szememre. De ma alig várom, hogy hazamenjek, talán csak egy traminit iszok, hogy ne aludjak el.

– Én remélem, hogy elalszok. Beveszek két altatót, és elalszok. Vagy inkább egyből három altatót.

Mire a fal mögül, onnan, ahol a női szauna medencéje van, abból a másik világból, női kuncogás hallatszik. Aztán valaki beleugrik a vízbe, és felsikít.

– Hallod őket? Hallod őket, ezeket a bestiákat? Hogy gyötörnek bennünket!

– Nélkülük viszont, ugyebár, nem lenne az igazi.

– De miért gyötörnek bennünket úgy a nők?

– Talán mi is gyötörjük őket.

– Nem, nem. Ők gyötörnek minket. Ők kínoznak minket. Lehet ez ellen biztosítást kötni? Az elcseszett kapcsolatok ellen?

– Nem lehet.

– Kár.

– Rugalmasnak kell lenned.

Az izzasztóban az, amelyik tűzoltó, feláll, és ránéz a hőmérőre:

– Százegy. Megy ez! Parádés! Ja! Ja! Ja! Még szépen megoldoztatjuk magunkat. Csak ne szellőztessetek annyit, fiúk.

Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszben, azt mondja:

– Már várom, hogy hazamenjek. Ott vár a pácolt camembert, az uborka és a szalonna. De jól is fogok aludni, heh.

Az, amelyik a legfiatalabb, azt mondja:

– Ja, az utóbbi időben én is szeretek zabálni.

– Korán kezdesz a zabálásról beszélni. Amikor én annyi idős voltam, mint te most, heh, csak a dugásról beszéltem a haverokkal.

Az, amelyik adatokat elemez az irodában, azt mondja:

– Hát, először dugunk, aztán már csak főzünk és dagadunk. Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszben, azt mondja:

– Én már zabálhatok, nekem már nem kell tetszenem.

Az, amelyik a legfiatalabb, azt mondja:

– Na ja, de hát ott van nekem a harmincasom. Én vele dugok.

– De már a főzésre gondolsz. Ennyi idősen gondolj csak a dugásra, és ne a zabára, heh. A zabát hagyd meg nekünk, idősebbeknek.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Igaza van, azt hagyd meg nekünk. Jaj, hogy várom én már a nyugdíjat. Meg a zabálást. Csak a betegségeket nem várom. Elég, ha az interneten olvasok róluk, egyből elkapom őket. Itt szúr, ott szúr, olvasok róla egy kicsit, és máris elkaptam.

Az, amelyik tűzoltó, azt mondja:

– Ezzel én is így vagyok. Inkább nem olvasok már a betegségekről.

Az, amelyiknek tavaly meghalt a felesége, azt mondja:

– Én inkább be se kapcsolom már az internetet.

Az, amelyik nem lát, azt mondja:

– Ja, így is van.

Mire az, amelyik a női szervek doktora nálunk, azt mondja:

– És mit kaptál el most?

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Túl vagyok az összes rákon. Minden bél- és gyomor bajon, az utóbbi időben csak lelki nyavalyákat kapok el. Ja, hogy el ne felejtsem, most Alzheimeres vagyok.

Mire az, amelyik doktor, azt mondja:

– Az egyik barátom, szintén orvos, Alzheimeres volt. Elindult a betegéhez a három kilométernyire levő szomszéd faluba, de nem ért oda. Egyszer csak hívja a nővérke, doktor úr, hol van, már várják, mire ő azt mondja, mindjárt ott leszek, már Kolínnál járok. De doktor úr, hiszen az hatvan kilométerre van, nem oda kellett volna mennie. Aztán a nővérke kezdett el helyette gyógyszereket felírni. Szerette az orvost. Jöttek a betegek, az orvos meg nézte, meghallgatta őket, majd megkérdezte a nővérkét, na, mit írunk fel a mandulagyulladásra? A nővérke pedig mondott egy gyógyszert. Hát, szomorú. Elvitték a diliházba, és tavaly meghalt. Szörnyen okos és rendes srác volt, szeretett olvasni és zongorázni.

Mire az, amelyik biztosítást árul, azt mondja:

– Így élünk itt mi.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– De én félek, hogy én is elkaptam, én semmire se emlékszek.

A doktor azt mondja:

– Dehogynem emlékszel, folyton itt pofázol, működik a memóriád.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Arra emlékszek, hogy hány sört ittam tegnap. Minden nap hármat iszok. Ezt nem nehéz megjegyezni. A nevekre viszont nem emlékszek. A fejekre igen, de a nevekre nem.

– De a könyvekre, amiket olvasol, emlékszel, nem?

– Nem mindegyikre. Régen mindenre emlékeztem. Miféle betegség ez?

Az, amelyik autókat árul, azt mondja:

– Ezzel én is így vagyok. A fejekre igen, a nevekre nem.

Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszből, azt mondja:

– Én meg a nevekre igen, de a fejekre nem, heh.

Mire az, amelyik biztosítást árul, azt mondja:

– Jézus, hagyjátok már abba, vagy én is elkapom.

Az, amelyik a női szervek doktora, azt mondja:

– Mindjárt nyugdíjba mész, tudod már, mit fogsz csinálni utolsó nap a munkában?

– Nem tudom. A hónap utolsó napja vasárnap... De hát mit csinálnék, átadom a műhelyt a srácnak, akit már most betanítok. Szerintem átadom neki, és elmegyek szaunázni vagy sörözni.

Mire az, amelyik biztosítást árul, azt mondja:

– És utána mit fogsz csinálni?

– Hallod, mit csinálnék? Semmit se fogok csinálni, eleget gürcöltem már ebben a hülye életben. Csodás lesz. Szaunázni fogok járni, és sörözni, aztán könyveket olvasni, mert éjjel nem tudok aludni.

Az, amelyik a női szervek doktora, azt mondja:

– Csodás lesz.

– Csak ne legyek depressziós.

– Legfeljebb eljössz hozzám, és én felírok neked valamit.

– Valami női szervekre valót, mi?
– Férfiaknál is működik.
Az, amelyik tűzoltó, azt mondja:
– No, lám-lám. Ilyenek vagyunk ma mi, férfiak. Erről is azok a civilizációs biostresszek tehetnek. De rajtunk nem fognak ki! Mármint, a nők nem fognak ki rajtunk.
Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszben, most pedellusként dolgozik, és az egész teste sajog, azt mondja:
– És a külföldiek, azok se fognak ki rajtunk. Szembeszállunk velük, heh. Mindannyiukkal.
Mire az, amelyik biztosítást árul, azt mondja:
– Ugyan, kivel akarsz te szembeszállni, kérlek. Hisz mindjárt elájulsz.
– Hallod, ha akarok, szembeszállok velük.
– És láttál már itt valahol, akár csak egyet is, mármint külföldit?
– Nem. De az nem számít. Szembeszállok vele, és kap a pofájára.
– Hát, szeretném azt látni.
– Látni fogod, heh.
– Hát, főleg az itt a kérdés, hogy feláll-e néha a farkad.
– Hallod, bazmeg, akarsz a pofádra?
– Próbáld csak meg, felpattansz ebben dinnyerohasztó hőségben, és gutaütést kapsz.
Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszben, feláll, meglendíti a karját, kicsit megsédül, majd gyorsan visszaül.
– Na látod.
– Vigyázz a pofádra, heh.
Mire az, amelyik a női szervek doktora nálunk, azt mondja:
– Hagyjátok ezt, fiúk, jó?
Mire az, amelyik nyugdíjas, azt mondja:
– Pontosan, ez egy szauna.
– Igen. Ez egy szent hely. Mint egy templom. Itt legyen nyugalom. Az ilyesmit tartogassátok a kocsmába, a stresszeiteket.
Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszben, azt mondja:
– De amikor szerintem kapni akar a pofájára, doktor úr, kiérdemelte. Azt hiszed, heh, ha diplomád van, heh, akkor lekezelő lehetsz másokkal?
Mire az, amelyik biztosítást árul, azt mondja:
– Én nem vagyok lekezelő, én csak azt mondom, szart se láttál a világból, úgyhogy ne ijesztegesd a külföldiekkel. A fogorvosom szíriai, és rendes ember.
Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszben, és ma az egész teste sajog, azt mondja:
– Na és akkor?
– Semmi.
– Akkor akarsz kapni a pofádra, mi?
– Tőled aztán tényleg nem félek.
– Hallod, bazmeg, eléggé felbaszol.
– Te vagy lekezelő. Hallod, az én fél családom is elmenekült, a kommunisták elől, Nyugat-Németországba. Csupasz seggel. Úgy, ahogy most mondjuk Szíriából menekülnek az emberek.
– Csakhogy azok rendes emberek voltak, nem, mint te, bazmeg.
– Hát, te simán hülye vagy, mit mondjak én neked erre?
Mire az, amelyik a női szervek doktora nálunk, azt mondja:
– Hagyjátok ezt abba, a teringettét, mit mondtam?
Az, amelyik országos bajnok volt asztaliteniszben, mérgesen feláll, és elmegy lehűteni magát.
Az, amelyik a legfiatalabb, azt mondja:
– Pontosan. A stresszek. Ez nem higiénikus. Talán inkább szakítok azzal a rakétával. Inkább még ma megmondom neki, hogy nem megyek fel hozzá többet. Nekem nem tűnik normálisnak, amit csinál. Vagy csak küldök neki egy sms-t, mert ha felhívnam, akkor lebeszélne róla, és megint nála kötnék ki.
Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:
– Hallod, szerintem akkor is elkaptam.

Az, amelyik a női szervek doktora, azt mondja:

– Már megint mit?

– Hát az Alzheimerert.

– Ha elkaptad volna, nem tudnád, hogy elkaptad. Fiúk, ti is világbajnokok vagytok. Tudjátok, mit? Inkább ne olvassátok az interneteket! Hozzám folyton olyan nők járnak, akik valahol valamit olvastak, és rögtön azzal jönnek, hogy elkapták, mint ti. Ez egy szörnyű betegség, ezek az internetek. Azt hittem, csak a nőkre veszélyes.

– És mit írsz fel nekik?

– Kedélyjavítókat. Az az érzésem, hogy az utóbbi években inkább pszichiáter és pszichológus vagyok, mint nőgyógyász. Nektek viszont három pilzenit írok fel. Minden napra. Nem kettőt, nem négyet, pontosan hármat. És lőttek a gondoknak. Nem fogtok veszedni, szeretni fogjátok egymást. Mindannyian. Meglátjátok. Ez bizonyított.

A zuhanyban az, amelyik autót árul, horgászni jár, és mindenhol borotválja magát, azt mondja:

– Mi volt az a halálos baleset ma Vesnél? Állítólag egy Octavia vagy mi?

Mire az, amelyik kutyakáját fuvaroz, és most szintén zuhanyozik, azt mondja:

– Volvo volt az.

– Volvo? Látod, én meg azt hittem, a Volvo biztonságos kocsis.

– Biztonságos. Ha nem vagy hülye.

– Aha.

– Állítólag telefonált. Ha telefonálok vezetés közben, akkor vigyázok, nem? Úgy kell neki. Kegyetlen ezt mondani, de úgy kell neki, még jó, hogy nem egy ártatlant baszott el. Én is telefonálok a kocsiban, ugyebár, de mindig vigyázok, nem vagyok idióta, ugyebár.

– Én nem tudom, mit hülyülnek manapság az emberek. Hallod, megyek Prágába, egész úton a seggemben van egy főszer az Audijával. Száztízrel megyek, megelőz, majd rögtön befékez, és kilencvennel megy előttem, engem akar lelassítani és kioktatni.

– Biztos villogni akart, prágai rendszáma volt, nem?

– Prágai, naná, hogy prágai. A kapaszkodón meg a bal sávban ment, úgyhogy jobbról kellett előznom, bazmeg. Le akart hagyni, nyomta neki, de nem volt mit, elhúztam mellette, és bemutattam neki, haha.

– Jól tetted. Maradt volna ott az idióta.

Közben az, amelyik nem lát, kimászik a medencéből, és iszonyúan vihog.

Az izzasztóban az, amelyik taxis, hallja, és azt mondja:

– Mit vihog ez folyton, nem fér a fejembe, ez szörnyű.

Az, amelyik adatokat elemez az irodában, azt mondja:

– Hadd vihogjon, ha vak lennél, te is örülnél, hogy vihoghatsz.

Mire az, amelyik, biztosítást árul, azt mondja:

– Legalább van valami öröme az életben.

Az, amelyiknek tavaly meghalt a felesége, azt mondja:

– Pontosán. Én úgy szeretnék vihogni, fiúk.

Az, amelyik taxis, azt mondja:

– De hogy így vihogjon. Én, ha nem látnék, nem vihognék.

Az, amelyik tűzoltó, azt mondja:

– Lehet, hogy te is vihognál, ha nem látnál.

– Nem vihognék.

Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:

– Lehet, hogy mégis.

– Mondom, hogy nem vihognék!

– Honnan tudod, lehet, hogy mégis.

– Nem vihognék, és kész. A vakság komoly dolog, hát nem? Ha az ember komolyan beteg, akkor nem vihog, ugye hogy nem, doktor úr?

Mire az, amelyik a női szervek doktora nálunk, azt mondja:

– Néha nem marad más, mint hogy vihogjunk.

– Én bizony nem vihognék, ha komolyan beteg lennék.

Csak ketten ülnek az izzasztóban. Az, amelyik taxis, azt mondja:

- Hallod, most hogy nincs itt senki, kicsit fáj itt hátul a hátam, nem tudod, mitől lehet?
- Az, amelyik a női szervek doktora, azt mondja:
- Attól, hogy folyton a kocsiban ülsz. Mozogsz valamit?
- Hát, mozgok, ugyebár, mozgok, szaunába járok, kocsmába, haza, járok valamennyit.
- Többet kell mozognod.
- Szóval szerinted a hátam miatt van, ugye?
- Hát, nem tudom, nézted meg magad.
- Akkor fáj, amikor lélegzem, tudod.
- Hát, akkor meg kellene nézetned magad.
- De amikor én meg az orvosok, érted...
- Te félsz az orvosoktól?
- Nem félek, de tudod, hogy van ez.
- Ajánlok egy ismerőst.
- Nem fog fájni?
- Nem fog.
- Hallod, senkinek se mondd, jó, hogy kérdeztem, meg hogy hogy vagyok az orvosokkal...
- Ne aggódj.
- A jeges medencénél az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:
- Na, ki bírja tovább? Fogadjunk egy sörben. És beugrik a medencébe.
- Mire az, amelyiknek meghalt a felesége, utánaugrik.
- Állnak egymás mellett a jeges vízben, és hamar fázni kezdenek. De tartják magukat.
- Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:
- A feleséged nagyon szép nő volt.
- Az volt.
- Szerintem a legeslegszebb nő volt az egész városban.
- A vonaton találkoztam vele, Hradec Královéba mentem a tanítóképzőre. Egymásra néztünk, és egyből tudtuk. Ugyanaz a könyv volt nálunk.
- Melyik?
- Kunderától a Nevetséges szerelmek. Akkoriban már betiltották a kommunisták, de nekünk megvolt otthon.
- Azt én is olvastam.
- Ja.
- A feleséged szeretett olvasni, tudom én.
- Ja. Az volt a legkedvesebb könyve.
- Ja.
- Csodaszép ruhát viselt akkor. Szeretett ruhát hordani. Vannak nők, akik nadrágban járnak, de az én feleségem a ruhákat szerette. Ez tetszett benne.
- Megértem.
- Az, amelyik taxis, odajön a medencéhez, rájuk néz, és azt mondja:
- Ez sosem múlik el, azt hittem, hogy majd harminc- vagy negyven- vagy ötvenévesen majd elmúlik, de sose múlik el, amint meglátok egy szép nőt egy gyönyörű ruhában, csilingelni kezdenek a golyóim.
- És beugrik a vízbe.
- Az, amelyik a női szervek doktora, szintén odamegy a medencéhez, és azt mondja:
- Becsüld meg, hogy még mindig csilingelnek! Mi férfit ismerek, akinek már harmincévesen se csilingelnek. A feleségeik meg az én székemben panaszkodnak.
- És ő is beugrik a vízbe.
- A fal mögül, a szomszéd medencétől, női kuncogás hallatszik. A vízben mindannyian feszülten hallgatják.
- Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:
- Most komolyan, mit tudunk meg a nőktől az életről.
- Mire az, amelyiknek meghalt a felesége, azt mondja:
- Semmit. Azok soha semmit nem mesélnek a szaunában. Csak kuncognak.
- Mégiscsak beszélgetniük kell valamiről. Legalább bent.
- Szerintem csak rajtunk szórakoznak.

- Gondolod?
- Mit gondolsz, miért nevetnek? Tiszta hülyének gondolnak minket.
- A nők tovább kuncognak a fal mögött.
- Lehet, hogy hülyék vagyunk.
- Te talán, de én nem vagyok hülye.
- Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:
- Milyen lehet ott...
- Mire az, amelyiknek meghalt a felesége, azt mondja:
- Hol?
- Hát az ő világukban, az ő szaunájukban.
- Ugyanolyan, mint nálunk, nem?
- Lehet, hogy nem, lehet, hogy teljesen más az ott, abban a női világban.
- Én sose voltam ott.
- Én se.
- A női világ bonyolult.
- A miénk is.
- Az, amelyiknek meghalt a felesége, nem bírja tovább, és kimászik a medencéből.
- Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:
- Már mész is? Micsoda puhány vagy. Én még kibírtam volna.
- Nyertél. Vendégem vagy egy sörré.
- Az, amelyik tűzoltó, egyedül ül az izzasztóban, kefével vakarja a karját, a lábát, a hasát, fröcsög róla az izzadság. Aztán észrevesz valamit, valamit, amit mi nem látunk, amit csak ő lát. Megijed. Hirtelen feláll, az ajtóhoz megy, megbotlik és elesik. Feláll, megfordul, rémült.
- A kilincs után kap, és egyenesen a medencéhez siet. Vissza-visszanéz arra, amit csak ő lát.
- A zuhanyból figyel az, amelyik nyugdíjba készül, és rákiált:
- Hallod, irány zuhanyozni, te disznó, mielőtt belemész a vízbe!
- De az, amelyik tűzoltó, nem vesz róla tudomást, és beugrik a medencébe.
- Az, amelyik nyugdíjba készül, azt mondja:
- Hát láttad ezt? Mekkora disznó.
- Az, amelyik a női szervek doktora, és szintén zuhanyozik, azt mondja:
- Vannak ilyen esetek. Valószínűleg túl van terhelve.
- Mire az, amelyik biztosítást árul, azt mondja:
- Így élünk mi.
- Egyszer csak megjelenik a szaunásnő a seprűvel, takarítani kezd, és azt mondja:
- Záróra, záróra, uraim.
- Az, amelyik nyugdíjba készül, nézi, ahogy takarít, és azt mondja:
- Maga olyan szigorú velünk.
- A szaunásnő azt mondja:
- Valakinek annak kell lenni, ha otthon nem nevelték meg magukat.
- Maga azonban egészen gyönyörűen szigorú... Nem jönne el velünk egy sörré?
- Bizony hogy nem mennék.

Peťovská Flóra fordítása

Jaroslav Rudiš (Turnov, 1972) cseh író, forgatókönyvíró és újságíró. Első regénye, a *Nebe pod Berlínem* (Berlin alatt az ég, 2002) tette ismertté, amellyel elnyerte a Jiří Orten-díjat. *Alois Nebel* című képregény-trilógiáját (2003–2005) Jaromír Švejdík illusztrálta. E munkája idén magyarul is megjelenik a Szépirodalmi Figyelő gondozásában. *Nemzeti sugárút* című művét a Typotex adta ki 2017-ben.

Peťovská Flóra (Komárno, 1986) szlavista, műfordító, tanár, a Csirimóji kiadó alapítója és művészeti igazgatója. Cseh és szlovák nyelvből fordít.